

Kontorelev

En mandlig eller kvindelig kortorelev søges til rigsombudsmandens kontor, fortrinnsvis til beskæftigelse med sociale sager.

Tiltrædelse 1. februar 1967 eller efter aftale. Den pågældende må have bestået realeksamen eller dermed ligestillet eksamen.

Eleven vil i lærlingetiden ved siden af den praktiske uddannelse på kontoret få undervisning på købmandsskolen, der betales af kontoret. Læretiden er 3 år, i hvilke lønnen efter de for tiden gældende regler udgør henholdsvis 713,62 kr., 802,83 kr. og 892,03 kr. månedlig. Efter endt elevtid udgør begyndelseslønnen som assistent 1.783,06 kr. månedlig.

Skriftlig ansøgning bedes indgivet til rigsombudsmandens kontor senest den 31. januar 1967.

RIGSOMBUDSMANDEN PÅ FÆRØERNE
Thorshavn, den 18. januar 1967

KUFFERT

GÖÐ, BÍLIG og VÖKUR

á goymslu.

Pf. Maria Poulsen, & Co.

tlf. 2000.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Spinnid í Gøtu

tygum fáa gott tógv. og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Nordoya Sparikassi

tlf. 5043

stovnaður 1919

tlf. 5043

Renta av innistandandi peningi:

3 mánaða uppsøgn	5 % p. a.
vanlig konti	4 % p. a.
kekk konti	2 % p. a.

Fyri peningahæddir við longri uppsagnartíð verður renta latin eftir seravtalu.

Avgreiðslutíðin er:

vanligar gerandisdagar kl. 10—12 og kl. 13½—15½
leygardag kl. 10—12½

Deild: Leirvíkar Sparikassi

avgreiðslutíð: týsdag og friggjadag kl. 15½—17.

eysturoyar

heilsøla

saltangará

teif. runavík 7400

telgr. eystursoalan

351-03

SKULA TIT BRUKA BIL

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456

Alexander Dalfoss

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Hon vendi sær á fyrri at vita um tað mundi vera eg, sum hevði ispunnið hetta; eg læst sum einki. »Hoyr nú meg,« segði hon grumm. »Fást ikki við at stiga upp í vognin fyrri mær. Eg eri ikki nakar árs-ung.«

»Nei, nettupp. Tygum eru ein eiggilur, skilagóð kvinna. Ein ungdomur kann vera bara fittur, men einki imóti teimum, ið eru búnað í livinum og hava tað tekkiliga, teimum er í kjót-ið borið, so hábersliga til sjónd ar.«

»Tygum munnu ikki vera sum tygum skulu.« Men tað sá ikki út til at hon bleiv ill; kvinnur vera ongatið ov gamlar at lurtu eftir fógurum orðum, ið menn vilja freista við. (Hesin Casanova var ikki mikið ásyniligur, illa klæddur og óskotligur uppá kropp, men sjálvandi kann ikki krevjast so nógv í skugganum av gosfjalli.) »Tak og hav hatta tveitlið fyrri onkra aðra steðs.« helt hon fram. »Tygum skulu ikki hava meg til rúkk.«

»Um tygum bert vilja geva mær tiggju minuttir, skulu tygum fáa annað at siggja,« og so legði hann nakað aftrat, so spakuliga.

»Hvat siga tygum?« Hon hugdi ivandi at honum og teskaði: »Sig tað aftur.«

»So gjarna.« Átlandi hevði hann tikið tað upaftur — eg toygdi oyruni at royna at hoyra hvat tað var, men tað var so spakuliga, og við so smikur-

søtum tónafalli. Hon hevjaði hondina og gav honum ein dundrandi lerara. Eitt lítið bil hugdi hann ovursintur at henni — hann fekk ivaleyst ógviliga ilt — men so ypti hann óksl so múltrúin, og kon aftur til mín. Hatta var helst ikki fyrstu ferð, hann hevði fingið uppá kjaftin av eini kvinnu.

»So,« segði hon kalliga, »nú kunnu tygum eina aðru ferð goyma tilíkt tos til tær teysarar, ið tygum finna á vertshúsum?«

Hann gekk og smáfleinti, men segði einki beinanvegin; tað sá ikki út til at hann helt seg hava fingið so fast.

»Hvat segdu tygum við hana?« spurdi eg.

»Ja, hvat halda tygum? Eg gav henni eitt óráðuligt uppskot. Eg beyð henni at koma inn millum kjarrið í einar tiggju minuttir, tá ið vit næstu ferð steðgaðu á. Eg helt fyrri, at vit fóru kortini ikki at liva so leingi, og vit høvdu einki at missa.«

»Hatta mundi gjørt enda á einum oyra hjá tygum.«

»Einki sakar,« segði hann. »Einastaðnis noyðist ein at byrja við einihvørjari kvinnu. Tú kann væl tapa ein kamp, um tú ikki tapur alt kríggid.« Men hann helt enn um skamfílaða oyra, tá ið hann fór fram at hjálpa Frobisher. Áðrenn hann fór, læt í honum: »Hatta er vordisum konufólk...« Tað var líkasam hann skuldi givið mær heiðurin fyrri, at hava vant hana.

So biðaði fyrstøðukvinnan eftir mær og spurdi harðliga:

»Var tað tygum, ið lokkaðu hatta beistið til at gera seg inn á meg?«

»Halda tygum honum nýstist at vera lokkaður?«

»Hann ætlaði at spæla Romeo í kjarrinum við mær. Siggj eg út sum lítill lagalig Julia?«

Nú bað faðir Doonan okkum steðga. Vit hópaðust uppá gjót á jadaranum. Óvitarnir sovnaðu beinanvegin, meðan fyrstøðukvinnan gekk imillum og royndi at kanna hvørt einta svarta andlit. Niðri á laganum ók lavastreymurin so líðandi frameftir, fjallatoppurin lýsti reyður og allur dalurin var sum roðaður í sveita. Harry Frobisher stýðjaði seg fram á stav-in, hann tordi ikki at seta seg niður; beinið mundi helst stivna, og so slapp hann ikki aftur á fotur. Eg fór yvir til hansara og spurdi, hvussu til stóð.

»Tað er so,« segði hann og stardi argur at mær. Eg boygdi meg niður yvir beinið, men hann segði: »Lat tað fáa frið.«

»So er tað toluligt meðni?«

»Hava tygum nakað bein eyka?«, spurdi hann speiskur; eg snaraði mær á og fór frá honum — ein lekni noyðist ikki at lata sær alt lynda. Lotu seinni fór Camille at trilva seg fram at honum, og eg hoyrði einstok orð spakuliga segd, fyrst frá henni. »Harry, bein tit.« so innarlaga góðlynt.

Hann svaraði sum djór, ið verður bukað: »Ver frá mær, eg havi sagt tær tað. Ansad tær sjálvum.« Camille rordi seg ikki, men hugdi at honum (tað ber til at siga hetta um blind). So suffaði hon tungliga og rætti hondina út móti honum — og hann skinklaði seg burtur frá henni so treiskur.

Faðir Doonan reisti seg upp, men nú var hann ikki lettur á sær. Hann tók undir armin á gentuni og fór við henni. Knappliga gjordist hann illur, og fór aftur til Frobisher.

»Hví eru tygum so óargaligur imóti henni?« segði hann spakuliga, men vit hoyrdu tað øll. »Hon vil bert vera tygum til studna.«

»Tað leggi eg fanan í. Eg havi ikki biðið hana hjálpt mær.«

»Hon hevur tokka til tygara. Tygum skuldu ikki koyrt hana frá tygum so harðliga.«

Eg sá Harry Frobisher renna prestinum eygnabrá, ið ikki var mjúkt, og eg hugsaði við mær: Hasin maður ber hatur til øll. Men mest til faðir Doonan, óvist hví. — Hann hvæsti út sær: »Hví kunnu tygum ikki ansa tygum sjálvum? Hasin prestakragin heimilar tygum ikki til at gera tygum inn á hvønn sum helst.«

»Jamen,« segði faðir Doonan smáðin, »tygum komu tó við mær sum bróður, tygum komu við niðan... duga tygum ikki at siggja, at eg havi ábyrgd av tygum...« Men so reistist Charlie og stillaði seg mitt millum báðar; sum veldugur svartur vaktarmaður vardi hann lagsbróður sín.

Faðir Doonan kom aftur til mín. Hann var ódnaður av sinnisrørslu — tá fór hann altíð at sveitta.

»Hasin maðurin er pika-tyssi,« segði eg, »lat hann heldur fá frið.«

»Eg fati hann ikki,« segði faðir Doonan og turkaði sær um ennið.

»Tað ger eisini tað sama.« Eg var nú móður av øllum hesum harðrendu meiningum, ið her høvdu givið seg til kenna

— einasta, eg hugsaði um, var at halda út, hvør sær. »Legg einki í at skilja hansara hugsan. Tygum eru ikki verji hansara. Átla tygum at vera í fastatökum við honum allan vegin?«

»Ja,« segði faðir Doonan, í sinnismuni, »eg ætli at stríðast við hann allan vegin.«

Eg reisti meg knappliga upp. Hvat mundi vera til sigurharran — ein mannasál? Tað fór ið hvussu er at vera ein heldur skamfílað sál, hugsaði eg, og gekk mær yvir um vegin fyrri at siggja niður í gjónna.

Tað sjóðaði í lavaalíni; smá reyð eygu kagaðu uppúr, blunkaðu og sprongdu Gosfjallið stóð so ógilt aftanfyrri alt. Tey undarliga kámu ljósiní dansaðu í hálvmyrkrunum, gulgronar gassbálar. — Tað var sum tað skuldi verið eitt vist stig í røringunum í lavanum, ein lítill skvamp; leknarnir hava eitt orð fyrri tilíkar krampariðir —

»paralysis agitans«. Streymurin gekk inn at trónum, rendi tey umkoll, brendi tey. Í titrandi angst leit eg útyvir henda leik sum gjøgnum svovn og kvakk við, tá ið faðir Doonan rordi við meg.

Umberandi segði hann: »Vit eiga at ansa okkum fyrri ikki at reita hvønn annan, tí her stendur so nógv í váða.« So vendi hann sær á móti teimum trimum, ið sátu fyrri seg sjálvan sum illur úlvur eitt sindur niðari. Hann segði heldur meira spakmæltur og brosandí: »Vit hava ið hvussu er brátt hjálp teirra fyrri neyðuni.«

»Hvussu meina tygum?«

»Eg havi roynt at minna meg á tað, sum eg sá úr luftini. Eg haldi vit skjótt eiga at vera komnir til har, ið vegurin endar.«

(Framhald)